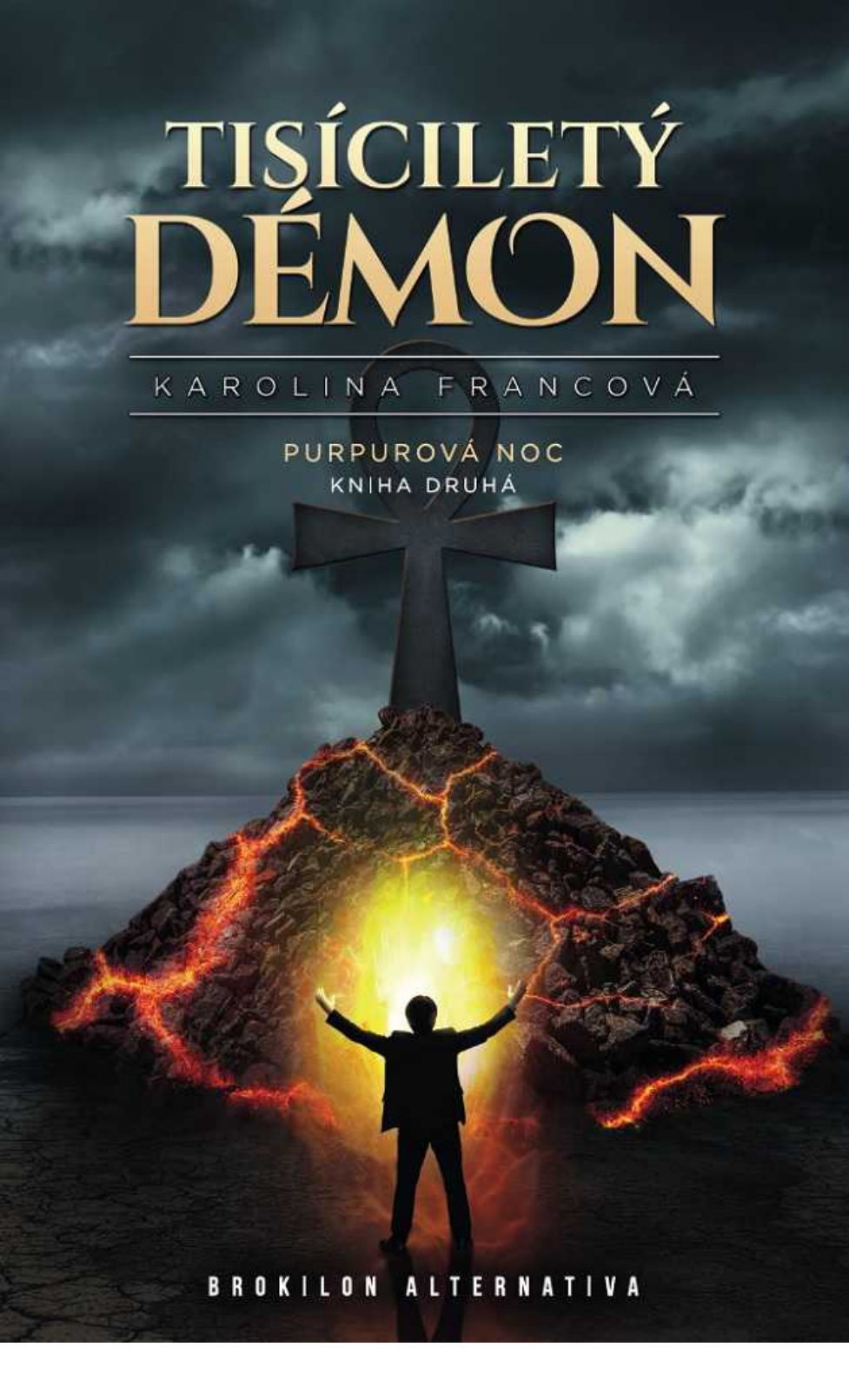

TIŠÍCILETÝ DÉMON

KAROLINA FRANCOVÁ

PURPUROVÁ NOC
KNIHA DRUHÁ

The cover features a dark, stormy sky with heavy, grey clouds. In the center, a large, dark cross stands atop a jagged, rocky mound. The mound is illuminated from within by a bright, glowing yellow and orange light, with glowing orange-red veins resembling lava or fire running down its sides. In the foreground, a silhouette of a person stands with their arms raised, facing the glowing mound. The ground is dark and cracked.

BROKILON ALTERNATIVA

BROKILON

Karolina Francová

**TISÍCILETÝ
DÉMON**

Copyright © 2018 by Karolina Francová

Cover © 2018 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2018 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-402-4

ISBN PDF: 978-80-7456-403-1

ISBN ePub: 978-80-7456-404-8

ISBN Mobi: 978-80-7456-405-5

Karolina Francová

Tisíciletý démon

Purpurová noc
kniha druhá

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2018

Edice „Brokilon Alternativa“

Vladimír Šlechta: Tajemství Morie

(aneb alternativní Středozeří)

Petra Slováková: Démon z East Endu

(aneb alternativní Londýn)

Jan Kotouč: České země

(aneb alternativní Česko)

1. Nad českými zeměmi slunce nezapadá
2. Ofenziva českých zemí
3. *Spojenci českých zemí **
*V tajné službě Koruny české **

Julie Nováková (ed.): Terra Nullius

(aneb alternativní biologie a transhumanismus)

Juraj Červenák: Bivoj

(aneb alternativní Staré pověsti české)

Karolina Francová: Purpurová noc

(aneb alternativní Liberecko)

1. Ve stínu Rudé věže
2. Tisíciletý démon
3. *Enkláva Česko **

Vendula Brunhoferová: Hladový národ *

(aneb alternativní druhá světová válka)

* připravujeme

<http://www.karolina-francova.mypage.cz.cz>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Čtvercové náměstí dlážděné žulovými kostkami zaléval měsíční svit. Stékal po vysokých věžích radnice, stříbřil ozdobné průčelí a odrážel se v křišťálové rakvi, která stála na vyvýšeném pódiu potaženém rudým sametem. V ní na měkkém lůžku spočívalo tělo asi čtyřicetiletého muže. Měl štíhlou postavu, asketickou tvář a nakrátko ostríhané vlasy. Jeho pleť byla v měsíčním světle přízračně bledá a bílé ruce s dlouhými prsty klidně a nehybně spočívaly založené na hrudi. Nezdobily ho žádné šperky a byl oblečený do obyčejného rudého roucha. Rakev stála na náměstí celý týden.

Ve dne k ní přicházeli lidé. Nikdo neplakal, nikdo se neodvažoval jásat. Nikdo nevzal do ruky tužku a nenapsal žádný vzkaz do kondolenční knihy. Lidé netruchlili, ostatně jen blázen by litoval smrti temného mága, přesto jich přicházely tisíce každý den. Sjížděli se z celého Česka, ba i ze zahraničí, jen aby se na vlastní oči přesvědčili, že Radek Rener je mrtvý.

V noci se ale na náměstí z hor a lesů kolem hlavního města stahovaly divoké bestie. Pouliční osvětlení zůstávalo zhasnuté a lidé

divočině beze slova vyklízeli pozice. Na střeše radnice držel hlídku obrovitý rudý drak, na lampách hřadovali gryfové a rudohlaví upírci a v kašně se vodníkům kolem kotníků ovíjeli zlatí úhoři. Mezi lavičkami se proplétali hydry, bazilišci, echidny a jiní tvorové. Jen harpyje nebylo nikde vidět. Magičtí tvorové, které Radek Rener osvobodil z dlouhého zajetí, teskně vyli, skučeli a zpívali žalmy u jeho posledního lože.

Přesto okamžitě ztichli a rozestoupili se jako moře před Mojžíšem, když na náměstí vkročil syn zesnulého oblečený v černé. Mohlo mu být tak dvacet let. Měl štíhlou, pevnou postavu a držel se vzpřímeně. Na muže byl obdařen dlouhýma nohama a snad až příliš pohlednou tváří. Vlasy mu v lesklých černých pramenech dopadaly do půli stehů a měl v nich vetknutá antracitová pera. Nezáleželo na tom, že tenhle mladík zabil jejich osvoboditele, všechny magické bestie tiše sklonily hlavy a pokorně mu vzdaly hold jako svému novému pánu.

Jan Rener zamířil ke kondolenční knize. Vzal perleťové pero a tmavým inkoustem napsal na čistý list jedinou runu. Anch. Připomínala lidskou postavu s rozpaženýma rukama nebo možná taky slunce vycházející nad obzorem. Symbolizovala znovuzrození, oživení a nesmrtelnost.

Vedle rakve se otevřel portál jako okno do jiného světa. Za ním byla vidět černá vodní hladina a kamenná hráz s ozdobnými věžemi přetínající horské údolí. Ve vodě se odrážel tentýž měsíc, který stříbřil i náměstí. Visel přímo nad hradbou lesa a pod jeho tváří se na břehu přehrady rýsovala tři metry vysoká mohyla ze žulových kvádrů, na jejímž vrcholu se vyjímala runa anch vykovaná z černého železa.

„Při síle větru, při dechu vánku, kážu ti, tího, poddej se spánku,“ vyslovil mladý mág zaříkávání.

Rakev se zvedla, proplula portálem a zmizela.

Kapitola 1

Prokletí nepoctivých

Les na sklonku léta měl sytě zelenou barvu a voněl. Na kapradí podél cesty se leskla rosa. Její perly se v chladném svítání třpytily i na pavučinách ve vysoké trávě. Krok na měkké lesní pěšině skoro nebylo slyšet, ale vzduch plnil zvuk pravidelného dechu. Po otcově smrti Jan Rener kompletně obnovil dřívější turistické stezky v lesích kolem Bedřichova a Rudolfova. Lidé se na ně ze strachu samozřejmě nevrátili, ale jemu umožnily nahradit běžecký pás v tělocvičně čerstvým povětrím. Mezi stromy se míhala těla nejrůznějších bestí magického původu, jimž se lidově říkalo renerovky. Každý den ho provázely od paty Rudé věže až na Českou chalupu a pak ještě výš do sedla Maliníku a zase zpět kolem Strážního buku k věži. Dychtivým pohledem ho sledovaly při shybech, klicích a dalších posilovacích cvicích. Lísaly se k němu, když si na chvíli lehl do chladivé trávy a pozoroval houpavý pohyb korun proti modře modrému letnímu nebi. Malí zelení hádci se mu omotávali kolem zápěstí, když pil z ledových potoků.

Měl rád ticho ranního lesa a oddanou přítomnost magických

stvoření, která v něm viděla boha. Tyhle chvílky před začátkem dne si vlastně užíval, i když úmornému cvičení by se jinak s chutí vyhnul. Neměl však na vybranou. Magie byla náročná disciplína a hrátky s ní vyžadovaly dobrou fyzickou kondici. Ranní trénink si dovolil vynechat jen výjimečně.

Ve svém bytě ze sebe potom shodil propocené oblečení a osprchoval se. Když vyšel z koupelny, čekal na něj už dokonale upravený a jako vždy svěží tajemník Alex Němeček s denním rozvrhem v rukách.

„Dobré ráno, pane Renere,“ pozdravil. „Jak jste si zacvičil?“

Jan na něj upřel výmluvný pohled a natáhl se pro čisté tričko. Na vlhkých vlasech udělal jen rychlý uzel, aby mu nepadaly do tváře.

„Adekvátně požadavkům,“ odpověděl.

„Chápu,“ kývl hlavou Němeček. „Odpusťte mi zvědavost, ale nepřemýšlel jste někdy o tom, že by pro vás příprava mohla být příjemnější, kdybyste ji absolvoval v něčí společnosti?“

Jan se zarazil. V Němečkově mysli jasně zářil bližší obsah toho sdělení. Jeho tajemník po jeho boku. Pijí z jedné lahve, přidržuje mu nohy při posilování břicha, závodí s ním na lesních pěšinách. Při odpočinku si uvolněně povídají.

„O tom jsem tedy opravdu nepřemýšlel,“ řekl mrazivě.

„Omlouvám se,“ zrudl Němeček. „Nechtěl jsem překročit hranice. Jen mě to tak napadlo, když sám každé ráno cvičím v podobném rozsahu jako vy.“

„Snad abyste se raději věnoval mému dnešnímu plánu,“ podotkl Jan a posadil se ke snídani.

„Jistě,“ přikývl Němeček. „V devět hodin máte schůzku s panem Thomasem Mallorym. Už jsem vám o něm říkal. Ovládá podstatnou část britského trhu s telekomunikacemi a má významný podíl v médiích. Oficiálně se to neví, ale jeho dvanáctiletá dcera trpí nádorem mozku. Uvažoval o vystěhování do Česka, ale rozmluvil jsem mu to, protože pro nás do budoucna bude výhodnější, když si zachová stávající pozici. Postavením a zázemím splňuje podmínky, které jste vytyčil. Myslím, že byste se s ním a jeho dcerkou měl sejít.“

„Dobře,“ přikývl Jan a bral si na talíř nakrájenou zeleninu.

„Od deseti do jedné se koná pravidelné zasedání vlády, jednácí body máte shrnuté ve své složce na s-disku,“ pokračoval Alex. „Obědvat budete s Pavlínou Hrnčířovou v restauraci v Obecním domě v Praze. U jídla by s vámi chtěla probrat možnosti užší spolupráce své nadace se Zlatou bránou. Od tří hodin odpoledne se koná slavnostní zahájení prací na vodním koridoru Dunaj–Odra–Labe. Podrobnosti už s vámi probrala Elen minulý týden. V osm večer máte domluvenou pravidelnou schůzku se slečnou Keltnerovou.“

Jan tázavě nadzvedl obočí.

„Ten rozvrh mi připadá dost nevyvážený,“ podotkl.

„V jakém smyslu?“ zeptal se Němeček s kamenným výrazem.

Bylo naprosto jasné v jakém smyslu, ale to Jan těžko mohl vytýkat zrovna svému tajemníkovi. Němeček mu denní rozvrh plánoval podle jeho vlastních požadavků a priorit. Na magii připadaly úterky, čtvrtky a víkendy. Bylo žádoucí, aby na ni zbyl čas i v dalších dnech, ale pokud se to nepodařilo, musel to spolknout. Zejména když šlo o přístup ke třem mořím, k němuž si připravil půdu nedávnou anexí části povodí Odry a Dunaje.

„Jestli to je všechno, můžete jít,“ řekl místo odpovědi.

„Ještě tu mám žádost Elen Rázlové o mimořádnou schůzku s vámi,“ pokračoval Němeček. „Nechtěla mi ale sdělit, čeho by se měla týkat.“

Jan zpozorněl. Vídal se s Elen každé pondělí. Na poslední schůzce si pochvalovala, jak jde vše podle plánu, a byla si jistá, že je v blízké době nečekají žádné potíže. Nerozhodně se podíval na snídani. Potřeboval se najíst, ale skutečnost, že Elen nechtěla Němečkovi nic ani naznačit, ho zneklidňovala. Muselo jít o něco vážného.

„Dobře,“ rozhodl se. „Pošlete ji sem.“

Než dorazila jeho PR specialista a poradkyně, podařilo se mu rychle sníst dva plátky černého chleba s ementálem a trochu vajec a salátu.

„Dobrý den, Jane,“ pozdravila. „A dobrou chuť.“

V krémovém kostýmku s vlasy staženými do francouzského drdolu a jemným nalíčením vypadala svěže a odpočatě, ale její tvář byla vážná a na čele se jí rýsovala zamyšlená vráska.

„Pojďme rovnou k věci, Elen,“ požádal ji a odsunul talíř se zbytky jídla. „Mám dnes hodně nabitý program.“

„Dobře,“ přikývla. „Nevím, odkud se to bere, ani jestli jsou ty fámy něčím podložené, ale začíná se povídat, že v zemi dochází k řadě únosů.“

„Cože?“ neubrnil se údivu. „Co je to za hloupost? Všichni přece vědí o prokletí nepoctivých.“

„To vědí,“ souhlasila a krátce se odmlčela. „A proto se taky říká, že za těmi únosy stojí jediný člověk v zemi, který si s následky prokletí nepoctivých nemusí dělat těžkou hlavu.“

Vyrazila mu dech, ale pokynul jí, aby pokračovala.

„Prý jste sice zrušil dárcovskou povinnost, ale teď kvůli tomu nemůžete sehnat oběti k těm nejstrašnějším rituálům, a proto lovíte lidi v nočních ulicích. Z vaší laboratoře potom už nikdy nevyjdou.“

„Kdo za tím stojí?“

„To je na tom to nejdívnější,“ odpověděla. „Zdá se, že ty zprávy nepocházejí z jednoho zdroje, ale vznikají spontánně a nezávisle na sobě. Nedokážu vystopovat žádnou konkrétní osobu, k níž by vedly. A nenapadá mě ani nikdo, kdo by na tom mohl mít osobní zájem.“

„Jak je to vážné?“ zeptal se.

„Těžko říct,“ pokrčila rameny. „První náznaky jsem zachytila de facto hned po kapitulaci, ale domnívala jsem se, že je mají na svědomí poražené mocnosti, aby poškodily váš obraz. Problém ale je, že v zahraničí se nic podobného nešíří, a kdyby proti vám opravdu chtěli vytáhnout tímhle způsobem, použili by spíš oficiální média. Takže jsem došla k závěru, že to pramení zevnitř. Nedal se vysledovat vzorec cíleného rozšiřování těch zpráv, a tak jsem nakonec vyloučila úmysl a došla k závěru, že jde spíš o jakousi nově vznikající městskou legendu. Jenže ono to k mému překvapení nejenže samo neusnulo, ale lidi to pomalu začínají brát vážně. Myslím, že jestli

něco neuděláme, budeme se k tomu muset v dohledné době oficiálně vyjádřit. A já si zatím neumím představit jak. Když to popřete, bude to vypadat, že něco tajíte. Když řeknete, že o ničem nevíte, vyjdete z toho jako slaboch.“

„Proč musíme zaujmout oficiální stanovisko?“ chtěl vědět.

„Protože jsem to prověřovala hlouběji a lidé se opravdu ztrácejí,“ řekla. „Policie v poslední době eviduje řadu pohřešovaných osob. Všechny spisy byly zatím odloženy a šetření uzavřeno s tím, že šlo zřejmě o útok magické bestie, jenže s každým dalším případem to víc a víc připomíná výmluvy.“

„Když mluvíte o dohledné době, máte konkrétní představu?“

„Odhaduju to tak na měsíc, pak nám to vybuchne do tváře,“ odpověděla upřímně.

„Měsíc?“ opakoval překvapeně.

Premýšlel. Pokud nešlo o fámy, ale povídačky o ztracených lidech měly reálný základ, pak skutečně bylo na místě se tím zabývat. Prokletí nepoctivých mělo za obvyklých okolností zlikvidovat každého únosce během několika minut. A obvyklé okolnosti panovaly, žádné regresivní změny v erpépěčkách nezachytil, sám s mizením lidí neměl nic společného, a kdyby v zemi magii používal ještě někdo jiný, poznal by to.

„Dobře,“ rozhodl se. „Prověřím to. Obstarejte mi seznam těch ztracených. Začnu jejich lokalizací.“

Elen mu podala silné černé desky: „Osobní údaje a vzorky DNA možných obětí z Libereckého kraje. Zbytek republiky vám opatřím do večera.“

Ocenil její připravenost pokývnutím hlavy. Pak se spojil s Němečkem.

„Alexi, přesuňte schůzku s Mallorym na zítra a na zasedání vlády mě zastupte.“

„Na zasedání vlády zajdu,“ reagoval Němeček, „ale Malloryho dcerka je na tom dost zle. Jestli zemře, můžeme o něj přijít.“

„Slyšel jste mě,“ položil Jan hovor a vytvořil portál do laboratoře.

„Dobrá práce, Elen,“ rozloučil se s Rázlovou a prošel jím.

*

Laboratoř ho uvítala klidným tichem a na okamžik ho sevřela v obruči viny, jak na něj dolehly stíny nesmírných krás, které otcovu umění z nicoty vytvářelo jen pro jeho oči v dobách, kdy matka ještě žila. Ozvěnou mohl slyšet vlastní nadšené výskání, když se ke stropu vznesl první ohnivák. Tady otec do jeho rukou vložil teplé tyrkysové vejce, z něhož se o dva měsíce později vylíhla Kytička. Na tomhle místě jedl poprvé ambrósii, kterou otec formoval do podoby fialových kvítků a dával mu ji ve stříbrné tepané misce pod svůj pracovní stůl, zatímco zkoumal další možnosti magie.

A tady poprvé nechal do svého nitra vstoupit démona, tady si poprvé nožem otevřel žíly a vlastní krví se učil psát runy. Právě zde ho otec při magických rituálech mnohokrát zbil do bezvědomí – bronzovou holí, bičem upleteným z lidské kůže, mladými pruty z ostružin a šípku i vlastní rukou zahalenou v rukavici posázené krystaly z křišťálu. Tady pod jeho vedením sám poprvé ukončil lidský život. A tady také poprvé poznal, jaké to je přijít o magii. V této místnosti opakovaně ležel v agonii, neschopný se pohnout, tady si poprvé pomyslel, že smrt může být vysvobozením.

Když otec zemřel, zvažoval, že si zařídí vlastní laboratoř a pracovnu, ale nemělo to smysl. Nakonec by vypadala stejně. Magie vyžadovala nástroje a pomůcky, které se zde již nacházely přehledně rozříděné a uložené na nejvhodnějších místech. Na praktickém řešení prostor se nedalo nic moc vylepšit. Nakonec jen přidal box s harpyjím peřím a změnil vnitřní barvu stěn na azurovou. A minulost, která vyskakovala z každého koutu, vždycky zatlačil zpět, kam patřila, do vzpomínek, do nočních můr.

Otevřel si tlusté desky od Elen a prolístoval profily zmizelých. Šlo o dvacet šest žen, mladých a pohledných. Jednotný typ oběti jen potvrzoval, že se nejedná o náhodu. Jistě, existovaly magické bestie, které dávaly přednost konkrétnímu druhu masa nebo aury, ale ty za

sebou nechávaly stopy – kusy rozdrásaných končetin, těla zkroucená v křeči a louže krve.

Zamyslel se. Provést lokalizační kouzlo u člověka, kterého osobně znal, nebylo nijak složité ani namáhavé. U naprostých cizinců to však vyžadovalo větší nasazení a něco soukromého. V tom vzorky DNA sebrané policií dokonale vyhovovaly. Najít necelou třicítku lidí mu mohlo zabrat zhruba hodinu.

Vyndal vzorky ze sáček a všechny je naházal do plátěného pytlíku z čistého lnu. Pak přešel ke kádi s ranní mlhou a vysypal je do ní. Podal si sklenici černých pijavic a nechal si dovést vycvičeného stopařského psa. Zvíře se v portálu vzpíralo a kňučelo, jako by tušilo, co ho čeká, ale stačilo jedno pohlazení rukou obalenou magickým proudem a zklidnilo se. Jan mu podržl krk a krev zachytil do misky z jabloňového dřeva. Namáčel do ní snítku rozmarýny a potřel jí okraje kádě s mlhami. Na krev vypustil pijavice.

„V proudu času, nesen pachem stop,
vrhni se v mlhu, pátrej o závod.

Prohledej zemi, otevři oblohu,
vydej svou sílu, a já ti pomohu.“

Nasměroval do kádě magický proud a mlhy se v kotoučích divoce zavlnily. Pijavice očistily krev do poslední kapky a jedna po druhé směřovaly pod hladinu.

„Ponoř se do vln a mezi stromy,
nezapomeň na lidské domy.

Pátrej do posledního dechu,
ať jasně uzřím, co tuším v tichu.“

Připoutal magický proud ke kádi a nechal jej ještě chvíli působit. Zatím se svlékl do půl těla. Existovaly dva způsoby, jak se dostat ke stopařovým zjištěním. Mohl pijavice buď přiložit na vlastní tělo, nebo je mohl rozdrtit v hmoždíři a vzniklou kaši spolykat. První možnost mu vždycky připadala tak nějak přijatelnější.

Když mlha klesla až na dno, vyňal všech dvacet šest pijavic a přiložil si je na hrudník a paže. Opatrně vybíral místa, kde pod pokožkou nevedla žádná větší žíla. Ze zkušenosti už věděl, že ranky na těchto

místech pak silněji a déle krvácejí. Přisátí nebylo nijak zvlášť bolestivé, asi jako žahnutí kopřivou nebo bodnutí komára. Po aplikaci vstoupil do kádě od mlhy, lehl si, zavřel oči a vyčistil mysl. Lokace se většinou objevila do pěti minut.

Ne však tentokrát. Klidně čekal a čas se natahoval, ale žádné údaje nepřišly. Stopař nejenže nenašel místo pobytu pohřešovaných, ale nenašel ani jejich hroby nebo tělesné pozůstatky. Jan vydržel půl hodiny, pak vstal a pijavice rozhněvaně odtrhal.

Přemýšlel, jestli mohl udělat chybu, a jakou. Ztracení lidé jako by neexistovali, jako by se po nich slehla zem. Hledal konkrétní osoby, a nenalezl je. To bylo nejen podivné, ale ještě před hodinou by řekl, že i nemožné.

V zadní části místnosti našel v jedné z knihoven otcovy poznámky k lokalizačním kouzlům. Existovala jich celá řada, ale to, které použil, vždycky považoval za nejspolehlivější. Teď však byl odhodlaný vyzkoušet je všechna.

*

Markéta Šancová vystoupila z tramvaje před klubem Lázně, v němž už tři roky pracovala jako zpěvačka. Bylo zvláštní ocitnout se tam krátce po poledni. Hosté, kteří v klubu přespávali, se do deseti dopoledne rozjeli za svými záležitostmi, a večerní návštěvníci ještě nedorazili. Personál měl volno. Budova byla tichá a trochu připomínala zakletý zámek. Nebo hrací skříňku na klíček, kterou ještě nikdo nenatáhl. Markétě z toho šel mráz po zádech, jako ostatně ze všech zařízení, která dočasně nesloužila svému účelu – ze škol o prázdninách, z úřadů o víkendech a obchodních center v noci.

Použila svůj čip, zadala vstupní kód a otevřela si dveře. Mohla si za to sama, v tuhle dobu sem nikdy nechodila, ale dnes ráno si po směně zapomněla v šatně telefon a zkrátka si pro něj musela zajít, protože večer si měli zavolat s Natanielem a někam spolu vyrazit.

„Haló, je tu někdo?“ zavolala do ticha chodby.

Dveře se za ní zaklaply. Uvnitř panovalo šero. Vstoupila do lokálu,

propletla se mezi mahagonovými stolky a koženými křesly a snažila se pohledem vyhýbat pódiu s pianem, u něhož každý druhý večer v týdnu stála.

Nikdo tu není, jsem pitomá, uklidňovala se, ale klišovité hrůzy z hororů se draly na povrch a nutily ji ohlížet se přes rameno. Aby sama sebe přesvědčila, že o nic nejde, hrdinsky obešla barový pult a z police si podala nejdražší rum, který tam její šéf Martin Řezáč měl. Nalila si na dva prsty a obrátila alkohol do sebe. Pak sebevědomě zamířila k pódiu a posadila se k pianu. Zahrála úvodní melodickou linku a začala zpívat svou oblíbenou baladu Harfa od pradávne a dnes už skoro zapomenuté skupiny Asonance. Vždycky se jí líbila, a dneska měla píseň dvojnásobnou sílu. Prázdným sálem se její hlas ozýval s tklivou ozvěnou a zněl skoro nadpozemsky.

„Zpíváš moc pěkně,“ promluvil někdo, když skončila, a Markéta nadskočila leknutím.

Na betonovém schodišti vedoucím do suterénu se šatnami stála mladá dívka. Markéta by nevsadila ani korunu na to, že je dospělá. Měla hnědé vlasy ostríhané na mikádo, zelené oči a pěknou štíhlou postavu. Na sobě tričko s flitry a krátké džínové šortky.

„Co tu děláš?“ vyhrkla. „Co jsi zač?“

„Marika,“ odpověděla dívka. „Já vím, že mám čekat dole, ale když jsem tě slyšela, tak jsem se musela jít podívat.“

„Máš čekat dole?“ nechápala Markéta. „Čekat na co?“

„Až pro nás přijedou,“ odpovědělo děvče a vrhlo pohled na hodiny nad barem. „Ještě asi dvacet minut.“

„Pro vás?“

„Petra prošla konkurzem jako já, je v šatně,“ vysvětlila dívka. „Tebe taky vybrali? Jak dlouho už pro agenturu pracuješ? Já... pořád si nejsem jistá, jestli dělám dobře. Teda, mamka má novýho amanta, rozumíš, a to je takovej kretén, že doma fakt zůstat nemůžu, ale na druhou stranu jsem nikdy v klubu nedělala. Říkali, že je to v pohodě, ale já fakt nevím. Je to slušná práce, že jo?“

„Martin přijal nové lidi?“ Markéta se pořád nechytala. „Nastupuješ do Lázní?“

„Ne, sem ne, odvezou nás někam jinam, řeknou nám to, až pro nás přijedou.“

„Aha,“ Markéta sice stále ničemu nerozuměla, ale usoudila, že jí po tom nic není.

Dívce kromě tvrdé práce určitě nic nehrozilo. Být to v jiné době, nejspíš by ji napadly děsivé scénáře plné sexuálního obtěžování, zotročování a násilí, ale v Česku chráněném prokletím nepoctivých nic takového nepřipadalo v úvahu. Kriminalita byla v podstatě nulová. V samém srdci Liberce se nic takového stát nemohlo.

„No tak hodně štěstí,“ ukončila hovor a prošla kolem dívky dolů do šaten.

„Dík,“ usmálo se děvče a sestupovalo za ní.

Dole zapadlo do šatny servírek a Markéta si šla po svém. Ve své komůrce hodila kabelku na toaletní stůl a otevřela šuplík, kam si telefon vždycky dávala. Nebyl tam. Rozhlédla se, jestli ho někde neuvidí ležet, ale ne. Začala přehrabávat hromady věcí a hledat ho. Byla si úplně jistá, že tam někde musí být, protože ještě ráno jí volala Klára, že večer nemá čas. Přístroj prostě musel někam zapadnout. Nadzvedla matrace v křeslech, klekla si, aby nahlédla pod skříň, odsunula botník. Nic. Potřebovala od někoho prozvonit. Vzpomněla si na dívku Mariku.

Otevřela dveře do chodby a došla k šatně servírek. Chtěla zaklepat, ale dveře byly pootevřené. A pak uslyšela Martinův hlas.

„To asi nepůjde, kočičko,“ říkal právě majitel klubu Lázně. „Jednou jsi podepsala smlouvu, to se nedá nic dělat.“

Markéta zaváhala. Potřebovala sice jen půjčit telefon, ale bylo jí hloupé je rušit.

„Jestli chce odejít, tak s tím stejně nic nenaděláte,“ promluvila nějaká žena.

Markéta opatrně nahlédla škvírou do šatny. Vedle Mariky stála asi pětadvacetiletá brunetka. Zřejmě Petra, o které dívka předtím mluvila. Vypadala taky moc dobře.

„Já vím, že jsem si to měla rozmyslet už na začátku,“ řekla Marika, „ale mně se to nějak rozleželo. Máma by se zlobila. Nemůžu jí to udělat.“

„Já bych spíš řekl, že bys to neměla dělat mně, kotě,“ odpověděl Martin.

Něco na jeho hlase se Markétě nezдалo. Mluvil tak nějak temněji a výhružněji. Lehká nota, která pro něj byla typická, se kamsi vytratila.

„Prostě běž domů, Mariko,“ pobídla dívku starší žena. „Nic se nestane.“

„Ať tě to ani nenapadne!“ zasáhl ostře Martin.

Markéta neměla dostatečný rozhled, takže na něj neviděla, ale obě ženy zbledly a udělaly jeden nejistý krok dozadu.

„To nemyslíte vážně,“ promluvila znovu ta starší.

„Chcete to vyzkoušet?“ zeptal se Martin vyzývavě.

„Kdybyste to myslel vážně, už by bylo po vás. Proč ji tak děsíte? Chce jít domů, určitě si místo ní snadno najdete někoho jiného.“

„Nebudu hledat nikoho jiného,“ odpověděl Martin. „Vybral jsem vás dvě. Takže teď si sbalte věci a padejte do auta.“

„Nemusíš se ničeho bát,“ obrátila se starší žena uklidňujícím tónem na mladší. „Nemá v plánu skutečně vystřelit, to by ho prokletí už dávno zabilo. Jen tě zastrašuje. Jdi v klidu domů. Já ostatně půjdu taky. Tohle nemám zapotřebí.“

Marika se na ni nejistě dívala, ale Petra ji vzala za ruku a zamířila ke dveřím. Markéta uskočila a přitiskla se ke zdi, aby ji nezahledly. Zazněl výstřel. A pak se chodbou rozlehl křik. Markétě se zastavilo srdce. Neodvažovala se pohnout.

„Drž hubu, nebo dopadneš stejně,“ přikázal Martin.

Křik ztichl do potlačovaného vzlykotu.

„Spakuj se, a jdeme.“

Markéta se polekaně rozhlédla. Na chodbě se neměla kam schovat. Rozběhla se ke své šatně, vpadla dovnitř a zavřela za sebou. Skočila do šatní skříně a vtiskla se mezi večerní róby, boa a župánky. Chodbou klopytaly cizí kroky. Markéta si na ústa tiskla ruku, aby nevydala ani hlásku. Zůstala nehybně v černém dusnu ještě dlouho poté, co dozněly.

Odvahu vylézt ze skříně jí dodala jen děsivá představa, že se

Martin vrátí a najde ji. Když se prodírala ven skrze oblečení, o něco zavadila. V kapse oblíbeného červeného saténového županu bylo něco tvrdého a hranatého. Její telefon. Vybavila si, že si ho tam dala, když šla do sprchy, aby slyšela vyzvánění, kdyby se náhodou ozval Nataniel. Vytáhla ho a křečovitě sevřela v ruce.

„Natanieli,“ zašeptala do mikrofonu, když přijal hovor. „Prosím tě, přijed'. Přijed' do Lázní.“

„Markét? Co se děje?“

„Přijď sem hned. Musíš tu být, kdyby se vrátil.“

„Kdo? Co se stalo? Kde jsi?“

„Jsem v klubu, ve své šatně. Martin... on právě někoho zastřelil.“

„Zastřelil?“ z Natanielova hlasu odkapávaly pochybnosti. „Co blázníš? Musela ses splést.“

„Natanieli, prosím tě, přijed'. Mám strach.“

„Dobře, hned jsem tam.“

Zavěsil a Markéta okamžitě měla pocit, že ji opustil. Jako by telefonní spojení představovalo štít, který jí vzali. Zhluboka se nadechla. Natanielova reakce jí přece jen dodala odvalu. Měl pravdu, musela se zmýlit. Nebylo možné, aby Martin někoho zavraždil. Tak za první – byl to Martin, za druhé – byl to přece Martin, a za třetí – byl to Martin, Martin, Martin! A pak tu bylo prokletí nepoctivých, které by ho zastavilo, i kdyby to nebyl Martin, usměvavý lehkovážný společník, který miloval bikiny, letní šaty na zip zepředu a víkendy v Monte Carlu.

Opatrně otevřela dveře šatny a vyhlédla. Všude panovalo ticho a klid. Vyšla na chodbu a stanula před šatnou servírek. Byla zavřená a nikde se nic nehýbalo. Zvenitř nevycházel žádný zvuk. Vzala za kliku a zkusila ji. Povolila.

Pomaličku otevírala dveře. Do místnosti vnikl proud světla z chodby. Na podlaze ležela Marika. Velké zelené oči měla doširoka otevřené. Hnědé vlasy ležely v louži krve. Byla mrtvá, dokonale, naprosto a nevratně.

Markéta se po schodech vypořádala do patra. Prošla barem a vyšla do jasného slunečního dne. Před Láznemi parta kluků jezdila na

skateboardech a na druhé straně ulice venčila zamilovaná dvojice jezevčíka. Kolem prošla rodinka se dvěma dětmi. A koupíš mi zmrzlinu? Koupíš? Koupíš?

Markéta se nevěřičně ohlédla zpět ke vchodu. Všechno se s ní točilo.

Byl to přece Martin.

*

Jan nebyl v šest večer řešení o nic blíž než ráno. Prošel do jednoho všechny postupy, které objevil jeho otec i on sám, a vyzkoušel dva nové, ale žádný nepřinesl řešení. Byl k smrti vyčerpaný. Lokalizační kouzla sice nebyla v zásadě složitá, ale jejich náročnost plynula z nutnosti pokrýt velmi pečlivě obrovskou plochu. Jeho vnitřní magická esence se po hodinách mravenčí práce už neobnovovala tak snadno a temný piják, kterého mu otec zanechal jako dárek na rozloučenou, se v jeho nitru neklidně chvěl.

Ve svých pokojích si převlékl propocené a špinavé oblečení a nechal si připravit večeři. S miskou horké polévky si unaveně sedl na sedačku před televizí a pustil si zprávy. Reportáž mu nabídla pohled na shromážděný dav lidí, tribunu v národních barvách stíněnou košatou lípou a symbolický kámen s kladívkem na břehu řeky Moravy.

„...až do pozdních odpoledních hodin však Jan Rener na místo slavnostního zahájení prací na kanále Dunaj–Odra–Labe nedorazil. Jeho nepřítomnost nebyla zklamaným občanům schopna vysvětlit ani tisková mluvčí Rudé věže Elen Rázlová, ani jeho osobní tajemník Alex Němeček.“

Následoval záběr na Alexe v lehkém pískovém obleku a košili s rozhalenkou, jak s kamenným výrazem do kamery říká: „Bez komentáře.“

Jan vypnul zvuk a složil si hlavu do dlaní: „Zatraceně.“

Tak se ponořil do práce, že úplně zapomněl na své povinnosti jinde. Což o to, Pavlína Hrnčířová si s ním může dát oběd jindy, ale zahajovací ceremoniál s Elen chystali týdný a jeho účast na něm byla

důležitá. Srozumitelně vysvětloval anexi rakouského a polského území nejen Česku, ale celé Evropě. Plavební kanál propojující Baltské, Černé a Severní moře se bez nadsázky plánoval celé století, ale k jeho vybudování nikdy nedošlo. Měl jasně symbolizovat, jak pevná a rozhodná je jeho moc a jak prospěšná umí být jeho vláda.

„Zatraceně!“ ulevil si hlasitěji.

„Zuřili, oba dva,“ pod rukou se mu protáhl přízrak Dasine v podobě šestnáctileté dívky s velkýma teplýma očima. „Pekelně.“

Jan se s povzdechem opřel v sedačce a zaklonil hlavu.

„Ale já jsem si to užilo,“ zavrňelo Dasine a složilo mu hlavu do klína.

„Jak taky jinak.“

„Mohlo jsem tam za tebe zaskočit, víš? Nikdo by nic nepoznal.“

Dasine mu vyhrnulo rukáv a zkoumalo drobné ranky od pijavic, které pořád slabě krvácely. Jan si je nevyléčil, protože stále ještě trochu doufal, že účinky kouzla třeba nastoupí se zpožděním. Dasine na jednu z nich zatlačilo špičkou prstu. Jan mu ruku vytrhl.

„Co děláš?!“ zamračil se.

„Mám chuť na dezert,“ usmálo se Dasine.

Jan přesně věděl, jak to myslí. Rány byly magického původu, bolest taky. Dasine se bolestí a strachem magického původu živilo. Jenže taková už byla jejich dohoda. Přízrak mu sloužil a sdílel s ním své vědomosti, a on ho nechal užívat si. Neochotně mu ruku vrátil a dovolil mu prohlížet si zranění a dotýkat se jich.

„Nechci, aby někdo věděl, že mám dvojníka,“ vysvětlil klidně. „Jednou tuhle výhodu můžu potřebovat. Kdybych tě takhle využíval, hrál bych zbytečně vysoké karty.“

Dasine na jednu z ranek přitisklo rty a jazykem ji hrubě olizovalo. Janovi z toho šel mráz po zádech, ale nechal to být. Bylo to jen drobné nepohodlí ve srovnání s magickými rituály dnešního dne.

„Hmmm,“ zvedlo se konečně Dasine a slastně se protáhlo.

„Co jsem ještě podělal?“ zeptal se Jan.

„Ta holka, Jennifer Malloryová, dneska v noci zemře,“ řeklo Dasine. „Její otec přes den volal Němečkovi nejmní stokrát a prosil

ho o schůzku s tebou, a teď stojí u brány z cesmíny a snaží se dostat dovnitř, jenže brána to děvče dovnitř nepustí, protože už je v bezvědomí.“

Jan váhal. Bylo na čase, aby aspoň jednu věc udělal správně, ale nestvůra v jeho nitru neměla ráda, když magií plýtval jako dnes. Byla teď bez pána, který by ji kontroloval, a měla jen jeden zájem. Svůj vlastní prospěch. Klára se domnívala, že když jeho vnitřní magie příliš často klesá, cítí se piják v ohrožení, protože ho to okrádá o jeho životní prostor. Bylo vysoce pravděpodobné, že pokud se pokusí léčit Jennifer Malloryovou, zaplatí za to. Jenže Malloryho jednou bude potřebovat. Přesně zapadal do profilu lidí, které si v zahraničí uložil získat na svou stranu. Potřeboval si postupně vybudovat zázemí i mimo Česko, aby měl podporu, až jednou vykročí přes hranice.

U brány z cesmíny pro návštěvu vytvořil portál a sám se přemístil do lázní. Když vstoupil, Thomas Mallory na něj už vyděšeně čekal. Byl to asi čtyřicetiletý muž na vrcholu sil. Dobře oblečený, upravený a zjevně zvyklý na to, že mu nikdo neříká ne. Teď ale strach o dítě jeho povahu zlomil. Jakmile ho spatřil, padl na kolena a roztrásl se.

„Pane Renere, prosím vás, udělám cokoli, můžete po mně chtít cokoli, jen ji zachraňte,“ vzlykal ve zkomolené češtině.

Dvanáctiletá dívka ležela na zemi u jeho nohou, její pleť byla bledá a tělo zdevastované po chemoterapii a ozařování. Měla na sobě lehké bavlněné pyžamo a lebku oholenou kvůli neúspěšné operaci kryla tenká čepice s motýlky. Sotva dýchala. Když se Jan dotkl její životní síly, poznal, že Dasine mělo pravdu. Pokud nezasáhne, dítě se nedožije rána.

„To, co po vás jednou budu chtít, se vám nebude líbit,“ varoval Malloryho Jan v jeho mateřštině. „Ale pokud mi odmítnete pomoc, až vás oslovím, pak se účinky dnešního rituálu zvrátí. Nejenže Jennifer zemře, ale zemře tady a teď. A její potomci a všechno, co v životě vytvoří, zmizí s ní. Rozumíte tomu, co vám říkám?“

Nezáleželo na tom, že žádné takové kouzlo neznal, důležité bylo jen to, aby mu Mallory uvěřil.

„Rozumím a přijímám,“ přikývl muž. „Jen ji zachraňte.“

„Cenu pro mě máte jen ve svém stávajícím postavení,“ pokračoval Jan. „Jakmile se stáhnete do ústraní nebo jinak ztratíte moc, kterou teď disponujete, budu velmi zklamaný. A vy mě nechcete zklamat. Je vám to jasné?“

„Ano,“ hlesl muž a jeho ruka nevědomky hladila tvář holčičky.

„Tak dobře,“ přikývl Jan. „Svlékněte sebe i ji a vstupte do bazénu.“

Ukázal na bazén s albatrosy, v němž před necelými třemi měsíci Nataniel z jeho těla omýval runy k vzývání krve. Sám ze sebe také shodil oděv.

„Co...“ Malloryho hlas se chvěl. „Co chcete dělat?“

Jan se na něj dlouze podíval a pak se mlčky ponořil do teplé vody. Mallory chvílku váhal, ale potom přece jen poslechl a nahý se k němu i s dcerkou připojil.

„Položte ji na hladinu a držte ji,“ řekl mu Jan. „Její tělo musí být stále celé ponořené, nad vodou smí mít jen ústa a nos, aby mohla dýchat.“

Jan položil dlaně na vodní hladinu a sáhl po magii ve svém nitru. Temný piják okamžitě odpověděl nervózním pohybem. Jan na svou vnitřní esenci navázal nejsilnější magický proud v místnosti, zatnul zuby a vyslovil zařikání:

„Vodo, vodičko, pomoz mi maličko. Nemoc zhoj, bolest ukryj za závoj.“

Po hladině se rozběhla nízká vlnka a přelila se přes ponořené dívčí tělo. Mallory hekl, jak dcerka v jeho rukách náhle ztěžkla. Očistná vlna vstoupila do jejího těla a zamířila k poškození. Jan viděl, jak se Mallorymu napínají paže a svaly na šíji. Na čele mu vyrazil pot. Voda začala rozkládat nemoc a prýštila ven z dívčina těla. Kolem holčičky rozkvetl ve vodě temný oblak. Kouzlo fungovalo, ale Jan to stihl jen tak tak. Sotva je dokončil, piják v jeho nitru roztáhl nenasytný chřtán a pohltil zbytky jeho vnitřní magie.

Jan prudce vydechl bolestí. Mallory k němu polekaně pozvedl zrak.

„Musíte ji udržet za každou cenu,“ dostal ze sebe ještě, ale pak se mu podlomily nohy a upadl. Zachytil se okraje bazénku a přitáhl se

z posledních sil na lavici z mozaiky. Neztratil vědomí ani vládu nad tělem, protože díky Klárině vymítání se příšera už neodvažovala vzít si úplně vše, ale to bylo jen chabé vítězství. Zatínal zuby, aby nekřičel nahlas. Jeho obnažená duše visela nad propastí na jediném vlákně a držela se malé, Klárou vydobyté jiskry. Jan rychle doplňoval ztráty ze zdroje a úporně se snažil nepropadnout panice. Nedělo se to poprvé, věděl, že to brzo skončí.

Nedokázal odhadnout, jak dlouho to trvalo, ale když se konečně mohl znovu nadechnout a ovládl své tělo, byla Jennifer Malloryová už při vědomí a její otec na něj upíral zvláštní pohled. Už ne strach, ale směsici vděku a obdivu. A Jan si vzpomněl, jak mu Elen vykládala, že lidé chtějí vidět, že za nelidskou moc se musí platit. Zdálo se, že měla pravdu.

Těžce se zvedl a vytáhl z vlasů peří z harpyje. Jeho špičkou nakreslil dívce na pravý spánek runu zdraví a vložil do ní magickou pečeť.

„Teď můžete odejít,“ obrátil se pak na Malloryho. „A nezapomeňte na naši dohodu.“

„Jste v pořádku?“ zeptal se muž.

„Jestli budete ještě chvíli stát v téhle vodě, budu muset léčit i vás,“ podotkl Jan.

Voda v bazénku teď byla kalná a hnilobně zapáchala.

„Já...“ muž zaváhal, ale naštěstí měl dost rozumu, aby nepokračoval, a prostě dokončil: „Děkuju.“

*

Jmenovala se Marika Květoňová. Narodena 29. září 2007. Za čtrnáct dní by jí bylo osmnáct. Bydlela v Mladé Boleslavi a do Liberce zřejmě přijela poprvé v životě. V kabelce měla telefon, šminky, peněženku s pár drobnými, klíče a sluchátka. V příruční tašce nějaké prádlo, základní hygienické potřeby a pomačkaný román z červené knihovny. Nade vší pochybnost zemřela na následky střelného zranění. Kulka do těla vstoupila pod lícní kosti na levé tváři a zůstala v mozku. Musela být mrtvá okamžitě. Aspoň to.

Nataniel si všechno nafotil, ale věci i tělo ponechal na místě. Předpokládal, že vrah se vrátí, aby po sobě uklidil. Kdyby tělo zmizelo, došlo by mu, že o něm někdo ví, a tomu se chtěl zatím vyhnout. Tohle nebyla obyčejná vražda. Selhalo prokletí nepoctivých. Než se v tom cokoli začne podnikat, musel se o tom dozvědět Jan. Nesmělo se to dostat na veřejnost.

Zavřel šatnu a před Lázněmi sebral Markétu.

„Zavolal jsi policii?“ zeptala se.

„Tohle nebude řešit policie,“ odpověděl. „Nemá na to zkušenosti, vybavení ani personál.“

„Ale...“

„Markét,“ vzal ji naléhavě za ruku. „O tomhle se nikdo nesmí dozvědět. Nikdo. Jestli selhalo jedno z erpépěček, co to pro nás znamená? Selhávají i další? A proč? Než se cokoli podnikne, musí o tom vědět Jan. Musí mít možnost se na to připravit. Jsem přesvědčený, že pro něj nebude problém se o Martina postarat.“

„Mám zítra směnu,“ obrátila k němu vyděšený pohled.

„Do zítřka se to vyřeší,“ uklidňoval ji. „A dneska můžeš zůstat u mě.“

Se vzlyknutím se k němu přitiskla a pevně ho objala. Držela se ho jako záchranného lana a Nataniel si musel přiznat, že to není úplně nepříjemný zážitek. Vzal ji kolem pasu a společně došli do jeho bytu. Dal jí prášek na spaní a uložil ji do své postele. Počkal, až usne, a pak zavolal Janovi.

Když to bratr nebral, zkusil Němečka.

„Potřebuju se spojit s bráchou,“ oznámil mu.

„Nejste sám,“ odsekl Němeček.

„Musím s ním nutně mluvit,“ zkusil to znovu Nataniel.

„Hodně štěstí,“ popřál mu jedovatě Němeček. „A jestli se vám to povede, zmiňte se mu, prosím, jen tak mezi řečí, že už hodinu má být na Moravě.“

„Nevíte, kde je?“ pochopil Nataniel.

„Zrušil všechny dopolední schůzky a od té doby se se mnou

nespojil. Pravděpodobně se v laboratoři věnuje magii, a jak víte, tam ho rušit nesmím.“

„Podívejte,“ zkusil to znovu Nataniel. „Něco se stalo, něco důležitého. Můžete mi dát vědět, až bude Jan u sebe?“

„Dám vám vědět,“ slíbil Němeček a zavěsil.

Nataniel byl jako na jehlách. I když se domluvil s Němečkem, stejně celé odpoledne zkoušel dál Janovi volat, ale bez úspěchu. Kolem osmé už to nemohl vydržet a vyrazil k Rudé věži.

Němečka zastihl v jeho kanceláři.

„Zrovna jsem vám chtěl volat,“ přivítal ho. „Konečně je u sebe, ale je s ním Klára Keltnerová.“

„Mají seanci?“

„Ano,“ přikývl Němeček.

„To nevadí,“ Nataniel rozhodně otevřel dveře před portálem.

„Pane Renere,“ zastavil ho Němeček. „Není dobré, že se s ním v případě potřeby nemůže nikdo spojit. Už jsem mu to vysvětloval, ale nedá na mě. Možná kdybyste s ním promluvil vy, mohli bychom se příště podobné situaci vyhnout.“

Nataniel si představil, jak Janovi nařizuje, aby hlásil, kam jde a v kolik se vrátí. A jak mu čte litanie za to, že nezvedl telefon, když ho sháněli. Odtažitý výraz jeho tváře viděl úplně živě. Bylo to tak absurdní, že se musel ušklíbnout.

„Udělám, co je v mých silách,“ slíbil.

„Děkuji,“ vzal to vážně Němeček.

*

Klára se postavila tak blízko k Janovi, až se jejich těla skoro dotýkala. Vzala první knoflík na jeho košili a rozeplula ho. Pak druhý a třetí. Celou dobu měla tvář obrácenou k němu a dívala se mu do očí. Stačilo jen malinko se naklonit, a jejich rty by se spojily. Stačilo jen položit jí ruku kolem pasu, a mohl ji sevřít v objetí. Neodmítla by ho. Její prokletí ji mělo v moci stejně jako jej to jeho. Pootevřená ústa doslova prosila o polibek a rozšířené zorničky ho úplně hltaly. Když

košili rozepnula, jen zlehka přejela prsty podél zapínání, od krku, přes hrudník a břicho až ke sponě na opasku. V Janovi se všechno svíralo hrůzou. Sotva se jeho parazit po léčení Jennifer Malloryové uklidnil, Klářin dotyk ho zase budil.

„Úplně hoříš,“ zašeptala smyslně.

Měla pravdu, měl horečku, a sám nedokázal posoudit, jestli hoří touhou, nebo jde o následek nešetřného zacházení s vlastním tělem v průběhu dnešního dne. Bylo ale jedno, jak moc byl vyčerpaný a jak moc se bál boje, který ho za okamžik čekal, nedokázal od ní odtrhnout pohled. Magický zdroj v pozadí temně hučel – jako včelí roj, jako těžký déšť.

Stáhla mu košili z ramen a její prsty zlehka přejely po drobných ranách. Jinak, než když se ho dotýkalo Dasine. U něj to musel vydržet, u ní si přál, aby nepřestala. Aby přitlačila a dál se mu dívala do očí, zatímco její dlaně smočené v jeho krvi mu budou kluzce bloudit po těle.

To ho vzpamatovalo. O krok podstoupil a košili si znovu natáhl na ramena.

„Měl jsem náročný den,“ řekl omluvně.

Polekaně se na něj podívala.

„Ale já to potřebuju,“ odpověděla.

Ano, potřebovala to. Jestli její prokletí nezchladí setkání s nestvůrou v jeho nitru, dnes v noci ji pohltní. A pokud podlehne svému chtíči, s nejvyšší pravděpodobností jen doma zamíří o patro výš. K Natanielovi. A přesto... představa, že by dnes měl znovu, ještě jednou a tentokrát několik hodin, bojovat o svou vnitřní magii, byla nesnesitelná.

„Dobře,“ podvolil se. „Ale musíš mi dát chvílku.“

Posadil se na lůžko. Přisedla si k němu a přesunula se mu za záda. Její obratné prsty mu znovu stáhly košili dolů.

„Tohle nebudeš potřebovat,“ zašeptala mu do ucha.

Nevezpřel se. I když ji k intimitě vedlo prokletí a v pozadí se chvěla hrozba, že touha se každou chvílí zlomí v agonii, její společnost ho mámila. Strach z toho, co přijde, a uspokojení z toho, co je, se spojily ve směsici, která ho obírala o dech a schopnost jasně myslet.

Bylo příjemné cítit její vůni, horký dech, dotyky. Bylo opojné poddat se. A aspoň na chvíli si jen užívat její přítomnost.

Rozvázala uzel na jeho vlasech a zlehka se probírala dlouhými prameny. Pletla z nich tenké copánky, a při tom každou chvíli jakoby náhodou přešla konečky prstů po jeho šíji nebo rameni.

„Proč to pořád krvácí?“ zeptala se.

„Pijavice vylučují látku, která zamezuje srážlivosti krve. Přestane to samo za pár hodin,“ odpověděl.

V tu chvíli se magický proud typicky prohnul, jak se v obývacím po-koji otevřel portál. Pro Jana to bylo jako vrznutí dveří, ale Klára si ni-čeho nevšimla. Najednou mu byla vzdálená, jako by je dělil celý oceán.

„Pijavice?“ otrásla se. „To je pěkně odporné. Nechápu, proč to pořád děláš. Vždyť tě už nikdo nenutí, abys prováděl takové rituály.“

„Kláro...“ otočil se k ní tváří.

Sám netušil, co vlastně chtěl říct. Vedle v místnosti stál Nataniel a byl hodně zneklidněný. Něco se stalo. Jeho chvilka s Klárou prá-vě skončila, a přestože měl cítit úlevu, že k vymítání dnes přece jen nedojde, vyrušení ho rozladilo. Zvedl ruku a položil jí dlaň na tvář. Palcem spočinul na jejích rtech a jemně je pohladil. Naklonil se k ní, jako by ji chtěl políbit, a pak se ohlédl. Bratr stál ve dveřích a tvářil se, jako by ho uhodil.

*

Nataniela ne poprvé při pohledu na Kláru a Jana napadlo, jak moc ve skutečnosti jde o vymítání a prokletí. Chvillemi se zdálo skoro jisté, že Jan má pro Kláru slabost, jenže pak přicházely okamžiky jako tenhle, kdy nebylo pochyb o tom, že to všechno je jen zlomyslné divadlo.

„Máš to zapotřebí?“ zeptal se nevrle.

„Načasoval sis to fakt blbě,“ odpověděl Jan.

„Kdybys bral telefony, mohli jsme to vyřešit už dřív,“ podotkl Nataniel.

Jan se natáhl pro telefon na nočním stolku a prohlédl si proto-kol hovorů.

„Stal se z tebe stalker?“ prohodil, když spatřil seznam nejméně padesáti volání ze stejného čísla.

Klára se k němu zezadu přitiskla, objala ho jednou rukou kolem hrudníku a bradu si podepřela o jeho rameno. Nahlížela na displej. Nataniel při tom pohledu rozzlobeně sevřel rty.

„Jestli si myslíš, že bych kdekoli jinde nebyl radši než tady, tak jsi na velkém omylu,“ řekl tvrdě.

Janův pohled se změnil. Odhadoval ho a přemýšlel. Pak se rozhodně vymanil z Klářina objetí a sehnul se pro košili, která ležela na koberci vedle postele.

„Budu muset přijít hned zítra,“ zadržela ho Klára.

„Já vím,“ přikývl Jan a obrátil se na něj. „Tak pojď, Natanieli, pojď mi povědět ty dobré zprávy.“

Nataniel ho následoval zpět do obývacího pokoje. Na stolku před televizí stála poloprázdná miska se studenou polévkou a na gauči leželo zakrvácené tričko a dvě černá pera. Nataniela poprvé napadlo položit si otázku, proč vlastně Jan nebyl celý den k zastížení. Zdálo se, že se zrovna nebavil, když se nestihl ani najíst. Přesto ji odehnal jako nepodstatnou. Měl důležitější věci k řešení.

„Prokletí nepoctivých nefunguje, jak má,“ řekl, jakmile se posadili.

„Oceňuju, že se mě snažíš varovat, ale už o tom vím a pracuju na tom,“ odpověděl k jeho překvapení Jan.

„Ty víš o té vraždě?“ Nataniel byl v šoku.

„O vraždě?“ teprve teď si cele získal jeho pozornost.

Na okamžik měl pocit, že proti němu letí něco obrovského a černého, a pak na jeho mysl dolehla tíha.

„Co to děláš?“ vydechl vyděšeně.

Nevzpírej se, uslyšel Janův hlas ve své mysli, nebraň se.

To se však snáz řeklo, než udělalo. Inkoustově černá tma zahalila jeho vědomí, dusila ho a tlačila. Měla konzistenci dehtu a jeho mysl pod její tíhou vyhasínala jako uhlíky zasypané pískem. Nemohl se tomu nebránit. Nemohl se vzdát kontroly, nechat své já zmizet a všechno, co je tvořilo, odevzdat bez boje někomu jinému.

Přestaň, Natanieli, ublížíš si, zazněl odnikud Janův hlas.

Najednou se ocitl celé roky zpátky. Spolu s Vojtou a Patrikem seděli na trámu v autodílně Patrikova táty a schovávali se před Janem, který ho všude pronásledoval jako ocásek. Kamarádi se mu kvůli tomu posmívali a dobírali si ho, že se bráchy neumí zbavit. Chtěl si zachovat tvář, a tak vylezli vysoko a pošklebovali se Janovi, že za nimi nemůže, a posílali ho domů za maminkou, kam prťata patří. Jenže Jan na sebe tvrdohlavě začal stavět, co mu v dílně přišlo pod ruku, aby se dostal za nimi. Nataniel se smál spolu s Vojtou a Patrikem, ale uvnitř něj narůstala hrůza, když si uvědomil, jak to dopadne, jestli se Jan pokusí chatrný výstup zdolat. Nakonec to nevydržel. „Přestaň, Janku, ublížíš si!“ zařval a skočil dolů, aby mu zabránil v té šílenosti. Při dopadu pod ním povolil kotník. Nakonec sám skončil v nemocnici a Jan mu pak plný výčitek na sádru obkresloval léčebné runy z otcových knih, aby se rychleji uzdravil.

Jasně, měl jsem zkrátka poslouchat, ozval se Janův hlas prochnutý sarkasmem. Hlavně že ty jsi byl bez viny. Jak chceš!

Vzpomínka se nakratičko proměnila. Stál dole v tmavé hale a nahore nad sebou viděl bráchu. Chtěl být s ním, chtěl být jako on. Byl si jistý, že je to zkouška, a když v ní ob stojí, brácha už mu nikdy neuteče a před kamarády mu nebude říkat skřetáku. A pak na tenhle letný záblesk padla tuna betonu, v níž se proměnily předchozí tma a dehet, a Natanielovo vědomí zhaslo jako svíčka v průvanu.

Když přišel k sobě, měl hlavu jako střep a viděl rozmazaně. Jeho tělo mu nepatřilo. Nedokázal pohnout rukou, necítil nohy. Když zkusil promluvit, z jeho úst vycházelo jen chrčení.

„Cos mu udělal?!“ křičela Klára.

„Nic, jen jsem se podíval, o čem to přesně mluví,“ odpověděl chladně Janův hlas. „Za hodinu už ho bude jen trochu bolet hlava.“

„Tomuhle říkáš nic?!“

„Kdyby mě poslechl, byl by v pohodě,“ odpověděl otráveně Jan.

„Pomoz mi s ním do postele,“ nařídila Klára.

„Do její postele?!“

„Vidíš tady snad nějakou jinou?“

Nějaká síla ho nadzvedla a za chvíli spočinul na lůžku. Klára mu